

AdevarulPrezent.com

Dezbateri Actuale Cu Privire La Indreptatirea Prin Credinta

Written by **Dennis Priebe**

Îndreptatirea prin credinta este cel mai important principiu al Evangheliei. Este punctul de pornire al mântuirii. Daca nu traim experienta îndreptării, nu exista nici o speranta a mântuirii. Cu toate acestea, asa cum se întâmpla cu fiecare aspect crucial cu privire la mântuire, Satana a conceput o contrafacere a îndreptării, în virtutea careia mântuirea este fagaduita, dar nu si oferita. Întocmai precum, în timpul lui Pavel, existau evanghelii false, deghizate într-o aparenta a adevarului, tot astfel, în zilele noastre, avem evanghelii care promit ceea ce nu sunt în stare sa ofere. Iar multimile de crestini sinceri se complac în versiunile satanice ale Evangheliei, deoarece par foarte atragatoare.

Ce ne învata de fapt Biblia cu privire la îndreptare? Cum este îndreptatit cineva? Îndreptatirea prin credinta contine doua aspecte, iar înțelegerea clara a fiecaruia dintre ele este vitala.

Îndreptatirea atribuita

Primul lucru pe care trebuie sa-l stim cu privire la îndreptatirea prin credinta se afla în Romani 4:6-8: "Tot astfel, si David numeste fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fara fapte, îl socoteste neprihanit. ,Ferice', zice el, ,de aceia ale caror faradelegi sunt iertate, si ale caror pacate sunt acoperite! Ferice de omul, caruia nu-i tine Domnul în seama pacatul!" Dumnezeu nu ne pedepseste pentru pacatele noastre. Pacatele noastre sunt iertate. Noi nu mai suntem niste pacatosi vinovati. Aceasta este primul aspect pe care trebuie sa-l înțelegem cu privire la îndreptatirea prin credinta. Este aspectul declarativ al îndreptării. Dumnezeu ne declara iertati.

"Când pacatosul pocait si umilit înaintea lui Dumnezeu, înțelege valoarea ispasirii aduse de Domnul Hristos pentru el si accepta aceasta ispasire a fiind unica lui speranta în viata aceasta si cea viitoare, pacatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptatirea prin credinta. . . . Iertarea si îndreptatirea sunt unul si acelasi lucru. Prin credinta, pacatosul trece din situatia de razvratit, copil al pacatului si al Satanei, la aceea de supus credincios al lui Isus Hristos, nu datorita unei bunatati mostenite, ci pentru ca Hristos îl accepta ca fiind copilul Lui, prin adoptie" (6BC 1071). Îndreptatirea este iertarea de pacat, este adoptia în familia lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu ne iarta pe deplin, fara nici un merit din partea noastra. Primul lucru pe care trebuie sa-l înțelegem cu privire la îndreptatirea prin credinta este ca aceasta înseamna absolvirea de pedeapsa si vinovatia pacatului. Nimic din ceea ce am putea face în prezent sau în viitor, nu poate ispasi pacatele noastre din trecut. Dumnezeu, pur si simplu, ne iarta.

"Harul lui Hristos este oferit fara plata, îndreptându-l pe cel pacatos, fara vreun merit sau vreo pretentie din partea acestuia. Îndreptatirea este o iertare deplina si completa a pacatului. Chiar în momentul în care pacatosul îl accepta pe Hristos, prin credinta, el este iertat. Neprihanirea Domnului Hristos îi este atribuita, iar pacatosul nu mai trebuie sa se îndoiasca de harul iertator al lui Dumnezeu" (6BC 1071).

Îndreptatirea împartasita

Cel de-al doilea lucru care trebuie înțeles cu privire la îndreptatirea prin credinta se afla în Epistola catre Tit 3:5-7. "El ne-a mântuit, nu pentru faptele, facute de noi în neprihanire, ci pentru îndurarea Lui, prin spalarea nasterii din nou si prin înnoirea facuta de Duhul Sfânt, pe care L-a varsat din belsug peste noi, prin Isus

Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odata socotiti neprihaniti prin harul Lui, sa ne facem, în nadejde, mostenitori ai vietii vesnice". Sa urmarim cu atentie modul în care ne mântuieste Dumnezeu. Când înfaptuieste Dumnezeu curatirea nasterii din nou? Când intram în apa botezului? Sau botezul este o curatire a unei inimi deja înnoite? Nu a experimentat tâlharul de pe cruce aceasta înnoire, în ciuda faptului ca nu a putut fi botezat? Nasterea din nou este o experienta a inimii - o transformare deplina. Ea se petrece în minte si schimba toate valorile si atitudinile noastre. Duhul Sfânt înnoieste mintea noastra. Interesul nostru nu se mai concentreaza asupra eului, ci asupra lui Hristos si asupra semenilor. Din acest moment, avem gândul lui Hristos.

Noi suntem îndreptatiti si avem viata vesnica, dupa ce Domnul Hristos si Duhul Sfânt realizeaza curatirea si înnoirea noastra. Exista însa, în experienta îndreptatirii, si ceva mai mult decât iertarea de pacatele din trecut? Aceasta este o îndreptatire traita în viata launtrica. Observati ca îndreptatirea prin credinta urmeaza dupa regenerarea si înnoirea noastra.

Domnul Isus a descris experienta aceasta în Ioan 3:3, în mod simplu: "Daca un om nu se naste din nou, nu poate vedea Împaratia lui Dumnezeu". Experimentarea îndreptatirii prin credinta înseamna, în esenta, nasterea din nou. Nasterea din nou, însa, nu are loc dupa îndreptatire, ci este chiar îndreptatirea însasi.

"Iertarea lui Dumnezeu nu este doar un simplu act juridic, prin care El ne declara absolviti de condamnare. Nu este doar iertarea de pacat, ci reabilitarea din starea de pacat. Ea este efectul iubirii rascumparatoare, care transforma inima. David avea o conceptie corecta despre iertare, când se ruga: „Zideste în mine o inima curata, Dumnezeule, pune în mine un duh nou si statornic!" Psalmii 51:10" (MB 114). Iertarea lui Dumnezeu este declarata, dar exista mai mult decât atât. Este reabilitarea, restaurarea si înnoirea omului. Este crearea unei inimi noi înăuntrul nostru. Îndreptatirea prin credinta ne declara neprihaniti si ne transforma, în acelasi timp. Iertarea este o schimbare interioara.

"În noi însine, suntem niste pacatosi, dar, în Hristos, suntem neprihaniti. Când ne Dumnezeu ne considera neprihaniti, prin atribuirea neprihanirii lui Hristos, El ne declara drepti si ne trateaza ca pe niste oameni drepti. . . . Ca urmare, a fi îndreptatit prin credinta, înseamna a fi împacat cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos" (1SM 394). Aceasta conceptie nu este în armonie cu definitiile obisnuite ale îndreptatirii, în lumea crestina din zilele noastre. Ea ne spune ca Dumnezeu ne face neprihaniti chiar atunci când ne declara astfel. A fi îndreptatit prin credinta înseamna a fi facut neprihanit. Teologia actuala spune ca îndreptatirea înseamna a fi declarat neprihanit, iar transformarea urmeaza dupa aceea, prin sfintire. Observati, însa, ca noi suntem facuti neprihaniti prin atribuirea neprihanirii lui Hristos. Prin urmare, atribuire înseamna, în mod clar, mai mult decât o declaratie legala. Îndreptatirea prin credinta ne face neprihaniti pe dinauntru, în acelasi timp în care ne declara neprihaniti din punct de vedere legal.

"Când pacatosul, atras de puterea lui Hristos, se apropie de crucea înaltata, si se închina în fata ei, are loc o noua creatie. El primeste o inima noua si devine o creatura noua în Hristos Isus. . . . Dumnezeu însusi este Acela care îl îndreptateste pe cel ce crede în Isus. Romani 3:26" (COL 163). Îndreptatirea prin credinta înseamna a primi o inima noua din partea lui Dumnezeu, a deveni o creatura noua. Aceasta este punctul în care are loc încercarea majora de a separa puterea transformatoare a Duhului Sfânt, de experienta îndreptatirii, pentru a plasa puterea transformatoare, în cadrul procesului de sfintire. Dar, în aceste declaratii inspirate, descoperim ca a fi transformat si a fi facut neprihanit sunt experiente care apartin aceluiasi proces al îndreptatirii prin care Dumnezeu ne declara neprihaniti. Îndreptatirea prin credinta este, pur si simplu, o alta denumire pentru nasterea din nou, crearea din nou, zidirea unei noi inimi.

"Primind neprihanirea Lui atribuita, prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt, noi devenim asemenea Lui" (6BC 1098). Observati ca atribuirea neprihanirii se realizeaza prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt. În zilele noastre, unii doresc sa spuna ca noi suntem îndreptatiti de catre Hristos si sfintiti de catre Duhul Sfânt. Dar inspiratia nu sustine nicaieri aceasta separare a lucrării lui Hristos, de lucrarea Duhului Sfânt. Ambii sunt implicati, atât în experienta îndreptatirii, cât si în aceea a sfintirii. Prin urmare, este limpede faptul ca atribuirea îndreptatirii constituie mai mult decât a creditarea neprihanirii.

"A fi iertat în felul în care iarta Domnul Hristos, nu înseamna doar a fi absolvit de vina, ci înnoit în spirit si minte. Domnul spune: „Va voi da o inima noua". Chipul lui Hristos trebuie întiparit în fiecare minte, în fiecare inima si în fiecare suflet" (RH 8-19-1890). A ierta înseamna a înnoi. Este exact asa cum citim.

Primul aspect al îndreptării este absolvirea - iertarea de pacatele noastre. Cel de-al doilea aspect al îndreptării este transformarea traită prin experiența nasterii din nou. Îndreptarea prin credință este atât declararea, cât și experimentarea. Cea mai frecventă înțelegere a îndreptării prin credință se limitează doar la primul aspect. Cel de-al doilea aspect - nastera din nou - este considerat o parte a procesului de sfințire. Aceasta înseamnă că putem fi îndreptați și mântuiți, înainte de a avea loc nastera din nou. Și chiar dacă nastera din nou nu schimbă viața noastră atât de deplin cum ar trebui, noi continuăm să fim îndreptați și mântuiți. Aceasta separare nebiblică între a fi declarat neprihanirii și a fi făcut neprihanit, îi încurajează pe creștini să tolereze pacatul în viețile lor, mai mult decât oricare altă învățatură, deoarece ei cred că sunt îndreptați, chiar și atunci când în viețile lor există pacate voite, deschise și neiertate.

În perioada anilor 1980, doi tineri au adus o solie specială pentru Biserica Adventista. "În marele Sau har, Domnul a trimis poporului Lui cea mai prețioasă solie, prin frații Waggoner și Jones. În marea Sa milă, Domnul Hristos a trimis prin frații Waggoner și Jones*, solia cea mai prețioasă. Aceasta solie a avut rolul de a-L înfatăsa cu mai multă proeminență înaintea omenirii pe Mântuitorul înaltat ca jertfa pentru pacatele întregii lumi. Ea a prezentat neprihanirea prin credință în Siguranța divină; a invitat oamenii să primească neprihanirea lui Hristos, care se exprimă în mod vizibil prin ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. . . . Toată puterea a fost dată în mâinile Sale, ca să le poată oferi oamenilor daruri bogate, împărțind faptele omenesti lipsite de ajutor, harul nepretuit al propriei Sale neprihaniri. Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a poruncit să o vestim lumii. Este solia celui de-al treilea înger, care trebuie proclamată cu glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Sau într-o mare măsură. (TM 91-92). Solia este îndreptarea prin credință, care înseamnă împărțirea de către noi a neprihanirii lui Hristos. Mai mult, aceasta este Evanghelia veșnică ce trebuie vestită lumii în întreita solie îngerească. A împărțasi presupune întotdeauna a primi și a darui; înseamnă mai mult decât a credita sau a considera. Deci, îndreptarea prin credință este împărțirea neprihanirii lui Hristos.

În cartea sa Hristos și Neprihanirea Lui, la paginile 51 și 57, E. J. Waggoner formulează în mod foarte simplu următoarea definiție. "A îndreptați înseamnă a face neprihanit, sau a prezenta pe cineva ca fiind neprihanit. . . . Să învățăm mai întâi lecția privitoare la îndreptare, adică împărțirea neprihanirii". Solia de la 1888 a fost în dezacord cu înțelegerea obișnuită a îndreptării. Oare este posibil să ne aflăm în fața a două evanghelii diferite, ambele concurând pentru a obține alegerea noastră? Contrafacerea lui Satana în ceea ce privește Evanghelia, nu este mai puțin reală și distructivă decât contrafacerea privitoare la ziua de închinare a lui Dumnezeu.

Îndreptare condiționată sau necondiționată?

Adesea auzim comentarii de felul celei care urmează: "Multumesc lui Dumnezeu că sunt îndreptați necondiționat". "Harul lui Dumnezeu este o acceptare necondiționată din partea Lui". "Ideea îndreptării condiționate este legalism". Să comparăm aceste declarații cu scrierile inspirate.

"Nimeni să nu spună că nu există nici o condiție pentru mântuire. Există condiții precise. . . . Sufletele noastre aflate în pericol trebuie să cunoască condițiile prescrise de către Acela care Și-a dat propria viață pentru a ne salva de la pierzare" (13MR 22). "Ascultarea constituie pretul principal al vieții veșnice" (1888 Materials 1477). "Neprihanirea lui (Hristos) este atribuită doar celui ascultător" (6BC 1072). "Ascultarea necondiționată este condiția mântuirii" (ST 11-15-1899). . . . În îndreptarea celui ce crede în Isus, neprihanirea lui Dumnezeu este condiționată de ascultarea sa viitoare față de legile guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ" (RH 4-24-1888). "Condițiile pe temeiul cărora este făgăduita viața veșnică sunt exprimate în mod clar de la Geneza la Apocalips. . . . Dumnezeu poruncește: „Pazeste poruncile mele ca să trăiești" (4RH 331). "Evanghelia care trebuie predicată oricărui neam, oricărui limbă și oricărui popor prezintă adevărul în propoziții clare, arătând că ascultarea este condiția câștigării vieții veșnice" (7BC 972). "Domnul Hristos a murit pentru a-i dovedi pacatosului că, atât timp cât continuă să pacătuiască, nu există nici o speranță. Ascultarea față de toate cerințele lui Dumnezeu constituie singura speranță de iertare prin sângele lui Hristos" (UL 189). "Omul este îndreptat prin ascultarea desăvârșită a cerințelor legii. Aceasta ascultare este posibilă numai prin credință în Hristos" (IHP 146). "Făgăduințele lui Dumnezeu se întemeiază pe anumite condiții. . . . În timp ce ne străduim să fim ascultători, Dumnezeu răspunde cererilor noastre; dar El nu ne binecuvântează în neascultare" (ST 6-16-1890).

Aceste declarații sunt atât de clare, încât nu au nevoie de explicații. Ascultarea constituie, în mod evident, o condiție a mântuirii și aceasta este evanghelia care trebuie să fie vestită întregii lumi. Oare, în lumina acestor declarații, mai putem îndrăzni să vorbim despre îndreptare și despre acceptare din partea lui Dumnezeu?

Cu mai bine de o suta de ani în urma, A. T. Jones era unul dintre cei mai proeminenți propovăduitori ai îndreptării prin credința din rândurile noastre. În entuziasmul lui cu privire la darul fără plată al mântuirii oferite de Domnul Hristos, Jones a început să spună anumite lucruri cu privire la care Ellen White a trebuit să-l avertizeze. În Scrisoarea 4, 1893 (9 aprilie), scrisă din Noua Zeelandă, ea spunea: "Am participat la o întâlnire și o mare adunare era acolo. În visul meu, tu prezentați subiectul credinței și al neprihănirii lui Hristos. Ai repetat de mai multe ori că faptele nu valorează nimic și că nu există nici o condiție. Problema era înfățișată într-o asemenea lumină, încât am știut că mintile oamenilor vor fi încurcate și că nu vor rămâne cu o impresie corectă cu privire la relația dintre credință și fapte, și m-am decis să-ți scriu. Ai prezentat aceste lucruri într-o manieră prea insistentă. Îndreptarea, sfântirea și neprihănirea lui Hristos sunt permise cu anumite condiții. Eu știu ce dorești să spui, dar lasă o impresie greșită asupra multor minti. Desi faptele bune nu vor mântui nici măcar un singur suflet, este imposibil ca vreun suflet să fie mântuit fără fapte bune. . . . Deci, când spui că nu există nici o condiție și folosești unele expresii destul de ambigue, împovărezi mintile, iar unii nu pot înțelege consecvența declarațiilor tale. Ei nu pot înțelege cum se pot armoniza aceste expresii, cu declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Te rog, fii atent la aceste aspecte. Afirmatiile tale insistente cu referire la fapte, nu vor face niciodată poziția noastră mai puternică, pentru că mulți te vor considera un extremist și vei pierde lecțiile bogate pe care trebuie să le înveți tocmai cu privire la aceste subiecte.

Oamenii au o nevoie disperată să cunoască darul fără plată al neprihănirii lui Hristos. Dar, dacă prezentăm darul Evangheliei, fără a ne referi, în același timp, la condițiile prin care poate fi primit acest dar, vom denatura mesajul Evangheliei și îi vom conduce pe conducătorii noștri la o siguranță falsă a mântuirii. Echilibrul necesar este exprimat în mod clar într-o altă declarație inspirată.

"Desi Dumnezeu poate fi drept și, în același timp, să-l îndreptățească pe cel păcătos prin meritele lui Hristos, nici un om nu-și poate îmbrăca sufletul cu vesmântul neprihănirii lui Hristos, dacă practica păcate cunoscute sau își neglijează îndatoririle. Înainte ca îndreptarea să poată avea loc, Dumnezeu pretinde o predare totală a inimii și, pentru ca omul să păstreze îndreptarea, trebuie să existe o ascultare continuă, printr-o credință vie și activă, care lucrează prin iubire și purifică sufletul" (1SM 366). Predarea deplină a inimii este, în mod evident, o altă condiție a îndreptării. Întreaga inimă trebuie consacrată lui Dumnezeu, și nimic nu trebuie reținut pentru sine. Trebuie să luăm decizia de a înceta definitiv să păcătuim. Apoi, pentru a rămâne în starea de îndreptare, următoarea condiție este ascultarea. Dar, observați că această ascultare, nu se realizează doar prin eforturile noastre, ci vine prin credința în puterea lui Dumnezeu de a curăți sufletele noastre. Hotărârea de a asculta ne aparține întotdeauna. Cele două condiții pentru a primi și păstra îndreptarea sunt: predarea și ascultarea. Fără îndeplinirea acestor condiții, nu există îndreptare, indiferent cât de mult am pretinde aceasta. Altfel, ne aflăm în pericolul unei presupozitii false, care nu este altceva decât o contrafacere a credinței adevărate.

Dar, nu este aceasta o formă subtilă de legalism, care face ca ascultarea să devină o parte a îndreptării? Suntem noi mântuiți, atât prin credință, cât și prin fapte? Imaginați-va că va aflați la Cape Canaveral și asistați la lansarea unei nave spațiale. Care sunt cauzele determinante care fac nava să ajungă în spațiu? Sunt motoarele puternice care o susțin. Oricât de minuoase ar fi pregătirile pentru lansare, dacă motoarele nu funcționează corect, nu se va întâmpla nimic. Dar, dacă funcționează corect, nava spațială va fi înălțată în spațiu, indiferent dacă la bord se afla sau nu cineva. Acum, dacă astronautii doresc să participe la lansare, trebuie să întreprindă câteva acțiuni. Ei trebuie să îmbrace anumite costume, să urce în elevatorul care îi va transporta la intrarea în navă, apoi să pasească atent pe puntea care duce spre poarta și, în cele din urmă, să ajungă la locurile special pregătite. Care dintre aceste acțiuni face ca astronautii să ajungă în spațiu? Dacă motoarele nu funcționează, pot sta pe scaune trei luni, fără să parasească platforma de lansare. Diferitele acte pe care trebuie să le întreprindă astronautii pentru a pleca în spațiu, nu constituie elementele ce propulsează zborul, ci condițiile necesare unui zbor spațial. Dacă spera să calătorească în spațiu, trebuie să se conformeze cu precizie tuturor condițiilor. Ce s-ar întâmpla dacă astronautii ar decide că toate actele pe care trebuie să le îndeplinească sunt legaliste, că ar fi mai bine să plece în spațiu, stând confortabil în camerele de control? Este mai mult decât evident că, dacă se dorește ca zborul spațial să aibă loc, sunt implicate atât cauzele determinante, cât și condițiile. Trebuie să înțelegem deosebirea dintre cauzele determinate și condiții.

Aceste principii sunt identice cu cele implicate în îndreptarea prin credință. Care este cauza determinanta a îndreptării noastre? Este predarea, sau ascultarea, sau chiar credința? Putem asculta în mod desăvârșit următorii cincizeci de ani, și totuși să nu fim nici măcar cu un centimetru mai aproape de viața veșnică. Singura cauză determinanta a îndreptării este harul lui Dumnezeu, manifestat prin moartea ispasitoare a Domnului Hristos pe cruce. Acesta este locul mântuirii. Dar, dacă nu îndeplinim condițiile mântuirii - predarea și ascultarea - noi refuzăm să ne așezăm în locul în care se desfășoară mântuirea, la cruce, iar

mântuirea (altora) va avea loc fara noi. Moartea lui Hristos constituie cauza determinanta a mântuirii, în timp ce predarea si ascultarea nu au nici un merit, dar fac posibila mântuirea noastra, produsa de cauza determinanta. Mântuirea este determinata de har, nu de ascultare, dar ascultarea ne aseaza acolo unde puterea crucii poate sa ne lanseze în viata vesnica.

Este incorect sa spunem ca mai întâi suntem îndreptatiti si mântuiti si, dupa aceea, ascultarea va urma în mod natural. Ce ar fi daca astronautii ar decide sa amâne îndeplinirea conditiilor pentru zborul spatial, pâna dupa ce vor vedea motoarele rachetei propulsând racheta? Daca dorim sa fim îndreptatiti, trebuie sa coordonam în mod corespunzator cauza determinanta si conditiile mântuirii. Ambele sunt esentiale, fiecare în rolul corespunzator.

Siguranta mântuirii

Unii spun ca noi avem siguranta mântuirii, datorita iubirii neconditionate a lui Dumnezeu. Este adevarat ca Dumnezeu iubeste fiecare fiinta omeneasca în mod neconditionat. De asemenea, este adevarat ca orice speranta pe care o putem avea cu privire la mântuire este întemeiata pe aceasta iubire neconditionata. Dar, oare, fiul risipitor, care fusese înconjurat de iubirea neconditionata a tatalui pe întregul parcurs al vietii sale morale si desfrânate, avea, în acea perioada de timp, siguranta mântuirii? El putea fi sigur de mântuirea personala, evident, numai dupa ce s-a întors în casa tatalui sau. Prin urmare, nu este corect sa spunem ca putem avea siguranta mântuirii datorita iubirii neconditionate a lui Dumnezeu fata de noi. În cele din urma, Dumnezeu l-a iubit neconditionat si pe Iuda.

Altii prefera sa spuna ca avem siguranta mântuirii, datorita mortii lui Hristos pe cruce. Dar aici suntem confruntati cu aceeasi problema. Majoritatea celor pentru care a murit Domnul Hristos nu vor primi viata vesnica - nu vor fi mântuiti. Înainte de moartea Sa, Domnul Hristos s-a rugat Tatalui sa-i ierte pe executorii Sai de pacatul nestiintei cu privire la ceea ce fac. Dar, realitatea este ca cea mai mare parte dintre cei pentru care s-a rugat Hristos nu vor fi mântuiti. Este evident faptul ca, pentru a avea siguranta mântuirii personale, trebuie sa aiba loc ceva mai mult.

Cât de adesea auzim cuvinte de genul celor care urmeaza: Ceea ce fac sau nu fac eu, nu are nici o legatura cu faptul ca Isus ma accepta sau nu. Aceasta este o tragica eroare în înțelegerea relatiei corecte dintre cauza determinanta si conditiile mântuirii noastre. Este adevarat ca deciziile noastre nu au nici o legatura cu cauza mântuirii noastre, dar au legatura sub toate aspectele cu conditiile mântuirii noastre. Iar noi nu putem fi acceptati de Dumnezeu, daca nu sunt îndeplinite conditiile mântuirii.

În mica lucrarea scrisa de Ellen White, Credinta si faptele, paginile 15-28, ni se ofera îndrumari explicite. Acest punct trebuie sa fie bine înțeles de catre toti: Daca Îl acceptam pe Domnul Hristos ca Rascumparator, trebuie sa-L acceptam ca Domn si Conducator. Nu putem avea siguranta si deplina încredere în Hristos ca Mântuitor personal, pâna când nu Îl recunoastem ca Rege si pâna când nu ascultam de poruncile Lui. . . . Vointa trebuie adusa într-o armonie desavârsita cu vointa lui Dumnezeu. . . . Domnul nu cere omului o lucrare pentru care realizarea careia nu i-a dat puterea necesara. Partea omului trebuie îndeplinita. . . . Asocierea puterii divine cu agentul uman va fi un succes absolut, deoarece neprihanirea lui Hristos poate înfaptui totul. Prin urmare, singurul lucru pe care putem întemeia siguranta mântuirii este harul lui Dumnezeu pentru pacatosul care se preda în mâinile Sale. Consacrarea inimii si ascultarea constituie în mod clar conditiile necesare mântuirii.

"Trebuie sa câstigam biruinta asupra eului, rastignind dorintele si poftele lui; apoi, începe unirea sufletului cu Hristos" (GAG 321). Observati va rog ca moartea eului nu este rezultatul mântuirii; ea trebuie sa aiba loc înainte de a putea umbla cu Hristos. Aceasta înseamna ca nu poate exista nici o siguranta a mântuirii, pâna când eul nu este predat pe deplin lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu si predarea noastra ne aseaza în locul în care putem avea siguranta.

"Credinta mântuitoare trebuie prezentata si învatata. Definitia acestei credinte în Isus Hristos poate fi formulata în câteva cuvinte: ea este un act al sufletului, prin care întreaga fiinta este încredintata pazirii si conducerii lui Isus Hristos. Prin credinta, sufletul ramâne în Hristos si Hristos ramâne în suflet ca Domn suprem. Credinciosul își consacră sufletul si trupul lui Dumnezeu, si poate spune în siguranta: Domnul este în stare sa pazeasca în ziua încercării, ceea ce l-am încredintat. Toti cei care procedeaza astfel, vor fi mântuiti pentru viata vesnica. Sufletul spalat în sângele lui Hristos, îmbracat cu neprihanirea Lui si considerat pretios în ochii lui Isus, va avea siguranta" (1888 Materials, p. 405). Unica siguranta cu privire la mântuire consta într-o inima predata si unita cu Hristos care locuieste în ea.

Ma tem foarte mult ca accentul care se pune în prezent asupra sigurantei mântuirii, conduce la o siguranta nefondata în inimile multor adventisti de ziua a saptea din zilele noastre. În încercarea disperata de a scapa de vinovatie, nesiguranta si legalism, ne agatam de orice învatatura care ar putea sa ne asigure mântuirea. Iubirea lui Dumnezeu, moartea lui Hristos, îndreptarea atribuita si haina neprihanirii lui Isus constituie adevaruri frumoase ale Evangheliei, pe care Satana o foloseste chiar acum pentru a atrage sufletele nebanuitoare pe calea larga a nimicirii. Dorim cu disperare sa ne asiguram ca suntem mântuiti pe temeiul acestor minunate cauze determinante ale mântuirii noastre. Satana ar prefera sa ignoram cu desavârsire sau sa minimalizam conditiile esentiale ale mântuirii noastre. Dar, sa nu facem nici o confuzie - fara îndeplinirea conditiilor, cauza nu va salva pe nimeni.

"Harul ne invita sa intram pe portile cetatii lui Dumnezeu, iar dreptatea este satisfacuta în conformitate cu privilegiile depline pe care le are fiecare suflet ascultator, în calitate de membru al familiei regale. . . . Daca avem caractere deficitare, nu putem pasi pe portile pe care harul le-a deschis pentru cei ascultatori, deoarece dreptatea sta la intrare si, tuturor celor ce doresc sa-L vada pe Dumnezeu, le pretinde sfintirea" (RH 13 decembrie, 1892). Fara nici o îndoiala, ascultarea si sfintirea constituie cerinte pentru mântuire. Fara acestea, nu putem fi mântuiti. Prin urmare, este foarte gresit sa spunem ca suntem mântuiti pentru ca Dumnezeu ne declara neprihaniti si ca transformarea si ascultarea sunt doar rezultatele faptului ca am fost mântuiti. Daca ascultarea este numai un rezultat al mântuirii, atunci suntem mântuiti înainte de a avea loc ascultarea si suntem mântuiti chiar si în cazul în care ascultarea este doar partiala. Aceasta înțelegere falsa a îndreptarii ne ofera posibilitatea sa gândim ca suntem mântuiti, în timp ce continuam sa pacatuim în mod constient.

Credinta evanghelica

Bisericile evanghelice reprezinta o categorie larga în rândul denominatiunilor crestine. Acestea împartasesc o credinta foarte puternica în autoritatea Scripturii. În general, ele par a fi conservatoare, sustinând standarde morale înalte si accentuând valorile familiei. Multe dintre bisericile evanghelice cred într-o abordare dispensationalista a istoriei, concentrându-se asupra rolului cheie al lui Israel si a Ierusalimului în viitor, precum si asupra rapirii secrete. Dar cea mai importanta trasatura a credintei evanghelice consta în conceptia privitoare la Evanghelie si modalitatea de a fi mântuit. Uneori, pozitia lor a fost gresit prezentata. Evanghelicii nu cred ca pot fi mântuiti facând tot ceea ce doresc; ei nu se opun ascultarii si biruintei asupra pacatului, ci cred în sfintirea care urmeaza îndreptarii.

Aspectul cheie consta în înțelegerea îndreptarii si a relatiei dintre ascultare si mântuire. Într-o lunga scrisoare adresata revistei Ministry (august, 1993), Ray S. Anderson, profesor de teologie la Fuller Theological Seminary, a încercat sa clarifice pozitia evanghelica cu privire la ascultare, motivatia si necesitatea ei. . . . Natura ascultarii este foarte importanta în teologia evanghelica. Evanghelicii spun ca, daca ascultarea fata de porunci este privita ca semn al credintei care îndreptateste, realizând sfintirea, atunci este legalism. . . . În cadrul marii miscari evanghelice, pot fi gasite persoane care considera ca ascultarea fata de reguli, rânduieii si porunci este necesara pentru mântuire. De asemenea, pot fi gasite persoane care cred ca ascultarea este un semn al uceniciei si un mijloc de a-L urma pe Isus ca Mântuitor si Domn contemporan. Ascultarea fata de Hristos este angajarea într-o viata de ucenicie care include respectarea legii iubirii, atât fata de Dumnezeu, cât si fata de semenii, constituind temelia tuturor poruncilor.

Profesorul Anderson considera în mod clar ca ultima pozitie este singura reprezentare corecta a credintei evanghelice. Pozitia evanghelica este aceea ca, daca ascultarea constituie un semn al faptului ca îndreptarea a avut loc, sau, daca ascultarea este privita ca o necesitate în vederea mântuirii, atunci am cazut în legalism. Ascultarea nu este un semn al îndreptarii si nici o necesitate în vedere mântuirii, ci este un semn al uceniciei si al faptului ca Îl urmam în mod real pe Hristos.

Probabil ca cea mai buna modalitate de a înțelege aceasta pozitie este aceea de a o formula invers. Daca nu pazim poruncile lui Dumnezeu, unde ne vom afla? Daca nu suntem ascultatori, atunci nu suntem niste buni ucenici - nu suntem martori ai lui Hristos. Un ucenic - un urmas al lui Hristos - este un bun ucenic, numai daca este ascultator. Daca nu suntem ascultatori, marturia noastra este grav compromisa. În aceasta situatie, succesul nostru în calitate de ambasadori ai Domnului Hristos în lume este spulberat în cea mai mare parte. Dar, oare mai suntem noi îndreptatii si atunci când nu suntem ascultatori? Credinta evanghelica spune, Da. Ascultarea nu reprezinta un semn al îndreptarii si nici o necesitate pentru mântuire. Daca suntem neascultatori, este posibil sa nu fim niste buni martori sau niste buni ucenici, dar neascultarea nu afecteaza calitatea noastra de îndreptatii prin credinta - deci suntem mântuiti.

Credinta evanghelica spune ca tot ceea ce este necesar pentru mântuire, este sa fim declarati îndreptatii,

iar experimentarea îndreptării constituie rezultatul mântuirii deja asigurate și aparține mai degrabă domeniului sfintirii. Credința evanghelică susține că ascultarea nu este deloc o condiție a mântuirii.

Deosebirea dintre credința evanghelică și cea adventistă (biblică) este pur și simplu aceasta. Credința evanghelică spune că ascultarea nu este un semn al îndreptării sau o condiție a mântuirii, dar este un semn al uceniciei. Credința adventistă spune că ascultarea este un semn al îndreptării și o condiție a mântuirii. Credința evanghelică susține că sfintirea urmează după îndreptare, dar numai ca rezultat al acesteia, nu ca partea a procesului mântuirii. Mai mult, nici măcar nu este necesar ca sfintirea să fie realizată vreodată pe deplin în această viață. Cu alte cuvinte, sfintirea desăvârșită este imposibilă, atât timp cât trăim într-o lume căzută și avem o natură căzută.

Probabil că o ilustrație ne va ajuta să înțelegem mai bine această deosebire. Credința adventistă spune că dacă cineva înțelege adevărul cu privire la Sabat și este convins de el, păzirea Sabatului constituie o necesitate în vederea mântuirii. Păzirea Sabatului nu constituie o cauză determinanta sau un merit pentru mântuire, dar este absolut esențială în vederea acesteia. Credința evanghelică spune că păzirea Sabatului nu este o condiție a mântuirii noastre, chiar dacă este înțeleasă în mod corect. Chiar dacă păzirea Sabatului ne poate face niște ucenici și niște martori pentru Hristos mai buni, noi suntem mântuiți și fără ea. Acesta este motivul pentru care mulți evanghelici care, deși înțeleg aspectele referitoare la Sabatul zilei a șaptea și la transferarea de către autoritatea omenească a respectului cuvenit Sabatului asupra duminicii, nu sunt dispuși să înceapă să-l păzească, deoarece nu are legătura cu mântuirea. Ei nu cred că este necesar să păzești Sabatul pentru a fi mântuit. Dacă păzirea Sabatului este doar un semn al uceniciei, atunci poate fi acceptată până mai târziu, când va fi mai convenabilă.

În realitate, ascultarea este atât rezultatul, cât și condiția mântuirii noastre. Dacă încercăm să separăm rezultatul de condiție; dacă spunem că ascultarea nu contribuie cu nimic la mântuirea noastră; dacă spunem că putem fi mântuiți având păcate nemarturisite, de fapt spunem că legea lui Dumnezeu nu ne obligă la nimic și nu este o condiție a mântuirii. A spune că ascultarea nu este o condiție a mântuirii, reprezintă o mare lovitură la adresa autorității lui Dumnezeu. Aceasta poziție îi conduce pe oameni la încălcarea legii lui Dumnezeu, în aceeași măsură ca și când ar fi răzvrătiți împotriva ei.

Ca să rezumăm, îndreptarea constituie, atât declararea iertării, cât și transformarea nasterii din nou, ambele, împlinite de Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu și moartea Domnului Hristos sunt cauza determinanta a mântuirii noastre, în timp ce ascultarea de poruncile lui Dumnezeu reprezintă condiția mântuirii noastre. Putem avea asigurarea mântuirii, numai dacă inima noastră este pe deplin predată lui Dumnezeu. În lucrarea mântuirii, totul vine din partea lui Dumnezeu, dar, înainte ca mântuirea să devină o experiență personală în ceea ce ne privește, El așteaptă acordul - alegerea noastră.